

DOMOKOS TAMÁS

Indul aludni

A kamionok minden aknafedélhez érve
megremegtetik a város beteges testét.
Teljesítik kulturális küldetésüket.

Nehezen ébredünk, igaz,
elaludni sem volt könnyű. Álmainkból leszűrődik
mindaz, ami a megtartó erő képében tetszeleg.
Az ágy még testmeleg.

Lépteink hatására kezdi visszanyerni eszméletét
az utca. Tennénk a dolgunk, de már minden olyan ügyetlen.
Már minden annyira merev.
Minden olyan elkínzott.

Már nem találok a közös hangot veled.
Átgyalogolunk a téren, kezemmel a galambok felé csapok.
Szétrebbenek, majd gyanakvó tekintettel a szobor talapzatához
visszaszállnak. Híján van a madarász a lépnek.

Lenézünk a folyópartra,
a lépcső alját még nem mossa a víz, az eget még nem díszíti égéstermék.
A túlpartot figyelem, közben angolosan távozol.

Magamra maradok,
mint Szíriában a drúzok. Mára ennyi, holnapra egy tűzok.
Hazafelé indulok. Cum deo. Vár a szűkebb pátria: újra szabad a gazda.
Föladom a kinti világot, mihelyst egy kicsit megszorultam, akár fában
a féreg. Megvárom, amíg a festő igazít modelljén, a tájon.
A fény jót derül az igazságon.

Megérkezik az éjszaka, s lefejeli az alkonyatot.
Elfelejtette, hogy előbb milyen dicstelenül távozott.
Amaz megpróbálja helyrerakni az orrát,
miközben könnyes szemmel eltámolyog.
Kulcsra zárom a bejárati ajtót.

A napnak vége, esetlen, akár a kezdet, amit életben tartott az inkubátor. Végül megmered a teste, le lehet kapcsolni róla a gépet. Vacsorára megeszem az idő előcsócsálta pépet. Nehezen alszunk el, habár ébredni sem volt könnyű. Álmainkba beszűrődik mindaz, ami valótlannal súlyos, ami a megváltó képében tetszeleg. A gép még testmeleg.

Testtájak

itt az út
(nem Constable képein)
letérni jobbra
balra nem érdemes
így haladj az aszfalt
és az árok közti
keskeny térben
előre benned is
fészkelődik az
izoláltság-érzet
tárgyak buknak át
a látóhatár vonalán
mutatják a vadak a szelídek
a holdkórosok a háztetők
a félig élők a holtak helyét
s mikor a helyszínre érkezel
látod a jármű mellett a fejem
zeng az unkák dalától a közeli kanális
s egy kettő három máris
szemközt állok veled érzem
a gipsz alatt rothad a kezed

itt az erdő
(nem Böcklin haláltanyája)
tizenöt éves ültetett nyárfák
katonás rendben
talán rigók macskabaglyok
elvadult kutyák lyukas
fazekak

Orfikus napi teendők

figyelik lépteid
keresd az erdő közepét
orkánszerű szélben egy ágon
himbálódzik a kampós
végű láncra akasztott májam
ez a második fázis
s egy kettő három máris
szemközt állok veled érzem
a gipsz alatt rothad a lábad

itt a gyár
(nincs benne agitátor)
csúnyán fölgzlott
udvarán demonstráció
ints az úthengernek
menjen át a többezer
hamis gitáron
heves mozdulataid az
öntudatos vezetők vizslatják
a hangszerek alján ott
hever a szétroncsolt lábam
ez a harmadik stáció
s egy kettő három máris
szemközt állok veled érzem
a bőröd alatt rothad a májad

itt az állam
(nem Rousseau dzsungelén túl)
szétnyomott békák bőre
aszalódik az aszfalton
fordítsd a fejed jobbra balra
előre hátra
szavazz elnökre nyelvre
szoborra pártra
vegyél egy nagy levegőt
így nem jön derűre ború
elmarad a ma esti háború
az operában a ma esti faust
a rádióban szól a saturday night
holocaust majd a fiatal

női bemondó selymes hangja
miközben gipszbe rakja az
alkarom ez az utolsó alkalom
s egy kettő három máris
szemközt állok veled érzem
a szádban rothad a nyelved

Kutya labdával

lassan a nap átbukik a horizonton (akár csiga a borotvapenge élén): megszabadul a táj a verőfénytől, hogy éjjel újrendezhesse sorait.

a kicsiny park másik végében óriás schnauzer élvezi gazdája társaságát, figyelem könnyed, ruganyos mozdulatait.

piros labdát nyüstöl, amit reggel elhangzott kérdéseid megfelelőjének képzelek, a labdát bámulom, s kavics, fű, padok, hinta körül fölgyülemlett nyárfapöhöly, környező épületek ablakai, platánfák mind aláhullanak eközben: egészen Hádész lábai elé.

előjönnek a denevérek így estefelé.

csitulnak a közterület fenntartásai, a zajok a tífuszos galambokkal egyetértésben ülnek el, marad a szív meg az ideg: durva basszus Doppler-effektusa társul a sípoló hanghoz.

hideg kúszik felém, de ormóttan végtagjai akadályozzák az egyenletes mozgásban. ma sem ér ide.

fölálláskor a tárgyak próbálnak előbbi helyükre kuporodni.

de csak majdnem ugyanoda sikerül: Hermész elhagyta krétáját, sacra mutogat, ki hova térjen.

visszazökkenéskor így tolódik minden kicsit el, s e megcsusszant pillanatban az elmúlás süket fülekre lel, a szórend föllazul, ülepedik a por, gyengül az irónia éle. nem állok sokáig itt a zöldben, az első lépés: afféle visszakérdezés.

el is hangozna mikor nekiindulok, de a fekete kutya gazdája elkéri hű társától a piros labdát.